

HÁZASSÁG, CSALÁD, SZEXUALITÁS

A Magyarországi Református Egyház Zsinatának állásfoglalása

I.

A Magyarországi Református Egyház a Szentírás alapján¹ a házasságot, mint egy férfi és egy nő életre szóló szövetségi kapcsolatát, Isten jó teremtési rendjének tartja.

Bár a házasság és család intézménye napjainkban megrendülni látszik, mi a hagyományos felfogást megalapozó bibliai kijelentés értelmében valljuk, hogy a családi élet alapja a házasság, melyet Isten gyermekekkel áldhat meg, részesítve a házaspárokat ez által az élet továbbadásának teremtői áldásában is.

Ezt a bibliai rendet erősíti meg az a tapasztalat, hogy a tartós, monogám házasságban teljesedhet ki két személy szeretetkapcsolata. Ez teremt érzelmi, jogi és anyagi biztonságot mind a szülők, mind gyermekeik számára.

Tudatában vagyunk, hogy a gyermekek sokirányú fejlődése leginkább a harmonikus családi légkörben biztosított. Ezért a család a teljes és az egészséges társadalmi élet megalapozója is.

II.

Valljuk, hogy a bűn egész emberi természetünket megromtotta, és ez alól nem kivétel a férfi és nő kapcsolata sem. Ennek következtében a házasság válságba juthat, formálissá válhat, felbomolhat.

Noha a szexualitás Isten ajándéka maradt, eszközévé válhat az önzésnek. A felelőtlen kapcsolatok és önző vágyak gátlástalan kielétele számtalan egyéni és közösségi kárt okoz (pl. művi abortusz²).

Ezért szorítja mederbe Isten törvénye a szexualitást: „Ne paráználkodjál!”³ Hitvallási irataink szellemében valljuk: e parancsolat pozitív tartalma, hogy tiszta életet kell élnünk a házasságban is. „Mivel testünk és lelkünk egyaránt a Szentlélek temploma, Isten azt akarja, hogy mindkettőt tisztaságban és szentségben megőrizzük. Megtilt tehát mindenféle tisztátalan cselekedetet, magaviseletet, beszédet, gondolatot, kívánságot, és mindazt, ami az embert erre ingerelhetné.”⁴

¹ 1Móz 1,27; 1Móz 2,24; Ef 5:32 vö. II. Helv. Hitv. XXIX.2.

² A MRE Zsinatának állásfoglalása a magzati élet védelmében – Ref.Egyh. 1992/júl-aug. 182. old.

³ 2Móz 20,14

⁴ Heid.Káté 108/109. kérdés.-felelet

Korunkban, amelyet a szexuális forradalom korszakának is neveznek, a keresztyének – minden emberrel együtt – nagyobb kísértéseknek vannak kitéve, mint azokban az időkben, amikor maga a társadalom ítélte meg szigorúbb normák szerint a fenti parancsolat ellen vétőket.

Nem gondoljuk, hogy a megelőző korszakok emberei jobbak lettek volna, a mi korunkéi pedig bűnösebbek lennének, hiszen az Ige szerint „mind elhajlottak valamennyien megromlottak, nincs aki jót tesz, egyetlenegy sincs”.⁵ Mégis, kötelességünk felhívni egyházunk és népünk figyelmét olyan aktuális bűnökre, mint pl. a szabad nemi élet, a pornográfia, a prostitúció és a szexuális kizsákmányolás bármely formája, és ezek következményeinek felelőtlen kezelése.

Mindennek tömeges és korlátlan bemutatása és terjesztése különösen gyermekeink személyiségének fejlődésére hat károsan, fertőzi a közerkölcsöt és kiindulópontja lehet a bűnözés számos formájának.

Bűnbánattal valljuk meg, hogy a tisztaság és a hűség erényeit egyházunk sem tudja kellő erkölcsi erővel megjeleníteni a világban.

Fájlaljuk és helytelenítjük az egyházunk tagjai és tisztségviselői között is előforduló házassági válásokat⁶. Mégis, valamennyi kortársunkkal szolidaritást vállalva hirdetjük Isten kegyelmét, a megtérés evangéliumát és az újrakezdés lehetőségét, amelyet mind egyéni, mind közösségi életünk erkölcsi megújulása egyetlen lehetőségének tekintünk.

III.

Ezzel a lelkülettel szólunk korunknak arról a jelenségről is, amely a külön neműek élettársi és az egyneműek tartós kapcsolatát a házassággal egyenértékűnek kívánja feltüntetni.

Ismeretes előttünk, hogy vannak embertársaink, akik öröklött, vagy szerzett hajlamként saját nemükhöz vonzódva képtelenek a teremtési rend szerinti házasságra.

Magát a hajlamot erkölcsileg nem minősítjük. Ezen testvéreinket lelkigondozói tapintattal fogadjuk, mély emberi drámájukat megértéssel és diszkréten kezeljük. Őket az emberi méltóságot sértő, mindenfajta diszkriminatív magatartással szemben kötelességünk megvédelmezni.

Mivel azonban a homoszexuális gyakorlatot mind az Ó-, mind az Újszövetség elítéli, s azt a házasságtöréssel egyenlő súlyú bűnnek tekinti⁷, ezért egyházunk az ilyen kapcsolatokat elfogadni nem tudja, ezek egyházi megáldását lehetetlennek tartja.

Mindezekből az is következik, hogy az ilyen életvitel vagy annak propagálása a lelkipásztori és vallásanári hivatással, valamint az e hivatásokra felkészítő képzéssel és mindennemű egyházi szolgálattal összeegyeztethetetlen.

⁵ Róma 3,12

⁶ A Zsinati Biróság jogegységi határozata – 5/1985. bír. szám.

⁷ 3Móz.18;45. Róma 1,26k

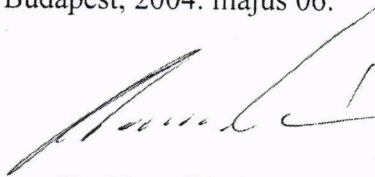
A házasság és a család védelme érdekében egyházunk kötelessége tiltakozni az ellen is, ha a törvényhozás a házassággal azonos értékűnek kívánja tekinteni a homofil párok együttélését, lehetővé téve számukra gyermekek örökbe fogadását.

E tekintetben a magyar Alkotmánybíróság házassági értékeket védő állásfoglalásával⁸ és a jelen hatályos családjogi törvény vonatkozó rendelkezéseivel⁹ értünk egyet.

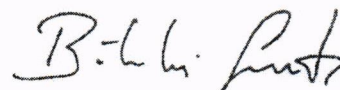
IV.

A Magyarországi Református Egyház Zsinata tudatában van, hogy állásfoglalása eltér mind a szekularizált társadalom egy részének felfogásától, mind néhány külföldi egyház vélekedésétől, meggyőződésétől. Mindazonáltal állásfoglalásunkat mégis – a „jobbra taníttatás” hitvallásos örökségével egyezően – azzal az Igéhez kötött lelkiismereti szabadsággal hozzuk meg, hogy „Istennek kell inkább engedni”¹⁰, mintsem a korszellemnek.

Budapest, 2004. május 06.

Dr. Nagy Sándor
főgondnok,
a Zsinat világi elnöke

Dr. Bölskei Gusztáv
püspök,
a Zsinat lelkészi elnöke

⁸ 14/1995. (III. 13.) AB határozat, Magyar Közlöny 1995/20 (III.13.)

⁹ A házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. sz. törvény 10. §.

¹⁰ ApCsel. 5,29